Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (шести състав)

16 март 2017 година[1]

„Преюдициално запитване — Митнически съюз — Митнически кодекс на Общността — Член 220, параграф 2, буква б) — Последващо събиране на вносни мита — Оправдани правни очаквания — Условия за прилагане — Грешка от страна на митническите органи — Задължение на вносителя да действа добросъвестно и да провери обстоятелствата, при които е издаден сертификат за произход формуляр А — Доказателствени средства — Доклад на Европейската служба за борба с измамите (OLAF)“

По дело C-47/16

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Augstākā tiesas Administratīvo lietu departaments (административно отделение на Върховния съд, Латвия) с акт от 20 януари 2016 г., постъпил в Съда на 27 януари 2016 г., в рамките на производство по дело

Valsts ieņēmumu dienests

срещу

„Veloserviss“ SIA,

СЪДЪТ (шести състав),

състоящ се от: E. Regan, председател на състава, J.-C. Bonichot и S. Rodin (докладчик), съдии,

генерален адвокат: P. Mengozzi,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

— за латвийското правителство, от I. Kalniņš и K. Freimanis, в качеството на представители,

— за Европейската комисия, от A. Caeiros и I. Rubene, в качеството на представители,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

1 — Език на производството: латвийски.

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 220, параграф 2, буква б) от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността (ОВ L 302, 1992 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 5, стр. 58), изменен с Регламент (ЕО) № 2700/2000 на Европейския парламент и на Съвета от 16 ноември 2000 г. (ОВ L 311, 2000 г., стр. 17; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 13, стр. 12) (наричан по-нататък „Митническият кодекс“).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между Valsts ieņēmumu dienests (Латвийска данъчна администрация, наричана по-нататък „данъчната администрация“) и „Veloserviss“ SIA по повод на събирането на вносно мито и на данък върху добавената стойност (наричан по-нататък „ДДС“) заедно с лихви за забава при последваща проверка на данъчна декларация. **Правна уредба**

Правото на Съюза

3 Член 78, параграф 3 от Митническия кодекс, озаглавен „Последваща проверка на декларации“, гласи:

„Когато последващата проверка на декларацията или последващият контрол установят, че разпоредбите, отнасящи се до съответния митнически режим са били приложени на основата на неверни или непълни данни, митническите органи вземат необходимите мерки, при спазване на приетите разпоредби, да уредят ситуацията, като отчитат новите данни, с които разполагат“.

4 Съгласно член 220, параграф 2 от този кодекс:

„Извън случаите, посочени в член 217, параграф 1, втора и трета алинея, последващо вземане под отчет не се допуска, когато:

[…]

б) размерът на законно дължимите мита не е бил взет предвид вследствие на грешка от страна на самите митнически власти, която не е можела да бъде открита от длъжника, като последният от своя страна е действал добросъвестно и е спазил всички разпоредби, предвидени от действащите разпоредби по отношение на митническата декларация.

Когато преференциалният статут на дадена стока е установен на базата на система за административно сътрудничество, включваща властите на трета страна, ако издаденият от тези власти сертификат се окаже с невярно съдържание, това представлява грешка, която не е можела да бъде открита по смисъла на първа алинея.

Същевременно, издаването на сертификат с невярно съдържание не представлява грешка, когато сертификатът е бил издаден на базата на невярно представяне на фактите от страна на износителя, освен ако, в частност, е очевидно, че властите, издали сертификата, са знаели или е трябвало да знаят, че стоките не отговарят на необходимите условия за ползване на преференциално третиране.

Длъжникът може да се позове на своята добросъвестност, когато е в състояние да докаже, че през периода на въпросните търговски операции е положил надлежни усилия, за да се увери, че са спазени всички условия за преференциално третиране.

Същевременно, длъжникът не може да се позове на своята добросъвестност, ако Комисията е публикувала в Официален вестник на Европейските общности становище, сигнализиращо за основателни съмнения по отношение на доброто прилагане на преференциалния режим от страната-бенефициер.

[…]“.

5 Съгласно член 72а, параграф 4 от Регламент (ЕИО) № 2454/93 на Комисията от 2 юли 1993 година за определяне на разпоредби за прилагане на Регламент № 2913/92 (ОВ L 253, 1993 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 7, стр. 3), изменен с Регламент (ЕО) № 1602/2000 на Комисията от 24 юли 2000 г. (ОВ L 188, 2000 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 12, стр. 122):

„Доказателство за статута на произход на стоки, изнасяни от страна от регионална група в друга страна от същата група, за да бъдат използвани за последваща обработка или преработка, или да бъдат реекспортирани, когато не се извършва допълнителна обработка или преработка, се установява със сертификат за произход формуляр А, издаден от първата страна“.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

6 На 17 май 2007 г. Veloserviss внася в Европейския съюз велосипеди с произход от Камбоджа с оглед на пускането им в свободно обращение. В съответствие със сертификат за произход, издаден на 16 февруари 2007 г. от правителството на Камбоджа, Veloserviss не е заплатило нито мита, нито ДДС.

7 През 2008 г. данъчната администрация извършва първа проверка по реда на последващия контрол за периода, през който са внесени спорните велосипеди. След като не е установена никаква нередовност по отношение на тях, Veloserviss изпълнява решението, прието вследствие на проверката.

8 През 2010 г. данъчната администрация получава информация от Европейската служба за борба с измамите (OLAF), че сертификатът за произход, издаден от камбоджанското правителство за съответните стоки, не е съобразен с правото на Съюза.

9 Въз основа на тази информация данъчната администрация извършва втора проверка по реда на последващия контрол по отношение на представения от Veloserviss единен административен документ и установява, че освобождаването на посочените стоки от мита е неправомерно.

10 Поради това с решение от 23 юли 2010 г. данъчната администрация налага на Veloserviss да заплати мито и ДДС заедно с лихви за забава.

11 Veloserviss подава жалба за отмяна на това решение.

12 След разглеждането на делото във въззивно производство, с решение от 27 март 2014 г. Administratīvā apgabaltiesa (Регионален административен съд, Латвия) уважава жалбата за отмяна на решението на данъчната администрация от 23 юли 2010 г., като приема по-специално, че съгласно член 23, параграф 1 от латвийския Закон за данъците и таксите данъчната администрация не е овластена да извършва отново последващ контрол на разглежданите декларирани стоки, тъй като първата проверка е породила оправдани правни очаквания за Veloserviss и последното е изпълнило всички изисквания, предвидени за подаването на митническата декларация, доколкото то не е имало обективната възможност да узнае, че компетентният камбоджански орган е издал сертификат, който не е съобразен с изискванията на правото на Съюза. От това следва, че Veloserviss е било добросъвестно.

13 Данъчната администрация подава касационна жалба пред запитващата юрисдикция.

14 С акт от 11 септември 2014 г. запитващата юрисдикция отправя първо преюдициално запитване, с което по същество иска да установи дали член 78, параграф 3 от Митническия кодекс допуска ограничаване на възможността за митническите органи да извършат повторно последващ контрол, като предвиденото в латвийската правна уредба относно данъците и таксите.

15 Съдът дава отрицателен отговор на този въпрос с решението си от 10 декември 2015 г., Veloserviss (C-427/14, EU:C:2015:803).

16 Запитващата юрисдикция обаче счита, че в рамките на същата касационна жалба, с която е сезирана, трябва да се отговори на още един въпрос, свързан с понятието „добросъвестност“ на длъжника по смисъла на член 220, параграф 2, буква б) от Митническия кодекс.

17 Съгласно предоставената от тази юрисдикция информация данъчната администрация поддържа в това отношение, че Administratīvā apgabaltiesa (Регионален административен съд) неоснователно е приел действията на Veloserviss за добросъвестни, така че последното не можело да се ползва от член 220, параграф 2, буква б) от Митническия кодекс. В точки 36 и 40 от решението от 8 ноември 2012 г., Lagura Vermögensverwaltung (C-438/11, EU:C:2012:703) Съдът бил постановил, че органите на държавата на износа не могат да обвързват Съюза и неговите държави членки в преценката им за валидността на сертификатите за произход формуляр A, когато митническите органи на държавата на вноса имат съмнения относно действителния произход на стоките.

18 Veloserviss твърди пред запитващата юрисдикция, че Administratīvā apgabaltiesa (Регионален административен съд) основателно е приложил посочената разпоредба, тъй като, от една страна, нито митническите органи на държавата на внос, нито то, в качеството си на вносител, не са могли да установят, че службите на държавата на износ са допуснали грешка, и от друга страна, че то е действало добросъвестно, като е предоставило на данъчната администрация информацията, с която е разполагало и която му е била известна. Поради това Administratīvā apgabaltiesa (Регионален административен съд) правилно се основал на Решение C(2012) 8694 на Комисията от 30 ноември 2012 г., с което се приема за необосновано последващо вземане под отчет в един специфичен случай (преписка REC 01/2011), като обстоятелствата, на които се основава решението на Комисията, са сходни по същество на тези по главното производство.

19 В това отношение запитващата юрисдикция счита, че съгласно практиката на Съда относно член 220, параграф 2, буква б) от Митническия кодекс, ако вносителят е допуснал грешка при представянето на информацията, може да се извърши последващо събиране на вносни мита. За сметка на това, ако грешката е допусната от митническите органи на страната на износ, които са знаели или са били длъжни да знаят, че стоките не отговарят на необходимите условия, представянето на погрешен сертификат не може да бъде във вреда на вносителя.

20 Запитващата юрисдикция обаче иска да установи дали може да приложи член 220, параграф 2, буква б) от Митническия кодекс в случай като отнесения до нея, при който доклад на OLAF разкрива не само факта, че вносителят е представил неточна информация на митническите органи на страната на износ, но и че митническите служби на държавата на износ са допуснали грешки при издаването на сертификата за произход формуляр A. Тази юрисдикция си поставя също така въпроса доколко трябва да се вземе предвид фактическата и правна преценка, направена от OLAF.

21 При тези условия Augstākās tiesas Administratīvo lietu departaments (административно отделение на Върховния съд, Латвия) решава да спре производството и да отправи до Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Трябва ли задължението на вносителя за добросъвестност, съдържащо се в член 220, параграф 2, буква б) от [Митническия кодекс], да се разбира в смисъл, че:
   а) включва задължението на вносителя да установи обстоятелствата, при които е издаден полученият от износителя сертификат за произход формуляр А (сертификатите за частите, от които е съставена стоката, участието на износителя в производството на стоката и т.н.)?
   б) вносителят е действал недобросъвестно само поради това че износителят е действал недобросъвестно (например когато износителят не е разкрил действителния произход на разходите, себестойността на частите, от които е съставена стоката, и т.н. пред митническите органи на държавата на износ?
   в) задължението за добросъвестност не е изпълнено само поради това че износителят е предоставил невярна информация на митническите органи на държавата на износ дори когато самите митнически органи са допуснали грешки при издаването на сертификата?

2) Може ли задължението на вносителя за добросъвестност, съдържащо се в член 220, параграф 2, буква б) от [Митническия кодекс], да бъде доказано в достатъчна степен чрез общото описание на ситуацията и заключението, съдържащи се в доклада на OLAF, или въпреки това митническите органи са длъжни да събират допълнителни доказателства за действията на износителя?“.

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

22 С първия си въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали член 220, параграф 2, буква б) от Митническия кодекс трябва да се тълкува в смисъл, че вносителят може да изтъкне оправдани правни очаквания на основание на тази разпоредба, за да се противопостави на последващо вземане под отчет на вносни мита, като твърди, че е бил добросъвестен, било когато не само износителят е предоставил неточна информация на митническите органи на държавата на износ по-специално по отношение на действителния произход на разходите или за стойността на съставните части на съответните стоки, но и посочените органи от своя страна се допуснали грешка при издаването на съответния сертификат за произход формуляр А, било когато този вносител не е проверил обстоятелствата, при които митническите органи на държавата на износ са издали посочения сертификат, като например сертификатите за съставните части на стоките или участието на износителя при производството на последните.

23 За да се отговори на този въпрос, следва най-напред да се припомни, че член 220, параграф 2, буква б) от Митническия кодекс има за цел да защити оправданите правни очаквания на длъжника, що се отнася до достоверността на всички сведения, въз основа на които се взема решението дали да се съберат митата (решения от 18 октомври 2007 г., Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, т. 31 и от 10 декември 2015 г., Veloserviss, C-427/14, EU:C:2015:803, т. 43).

24 В това отношение съгласно постоянната практика на Съда, за да може вносителят надлежно да изтъкне оправдани правни очаквания въз основа на тази разпоредба и по този начин да се ползва от предвиденото в нея изключение от последващо събиране, трябва да са изпълнени три кумулативни условия. На първо място, митата трябва да не са били събрани в резултат на грешка от страна на самите компетентни органи, по-нататък, допуснатата от тях грешка трябва

по естеството си да е такава, че да не е било възможно да бъде открита от добросъвестния длъжник, и накрая, длъжникът трябва да е спазил всички разпоредби на действащата правна уредба по отношение на митническата декларация (вж. по-специално решения от 18 октомври 2007 г., Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, т. 35 и от 15 декември 2011 г., Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, т. 47).

25 По същество чрез тези условия се разпределя рискът от грешки и нередности, засягащи митническа декларация, в зависимост от действията и вниманието на всеки един от участниците, а именно компетентните органи на държавата на износ и на държавата на внос, износителят и вносителят.

26 На първо място, следва да се провери дали вносител може да изтъкне оправдани правни очаквания на основание на член 220, параграф 2, буква б) от Митническия кодекс, като твърди, че е добросъвестен, когато износителят е предоставил неточна информация на митническите органи на държавата на износ, по-специално по отношение на действителния произход на разходите или за стойността на съставните части на разглежданите стоки, но и посочените органи от своя страна са допуснали грешка при издаването на съответния сертификат за произход формуляр А.

27 В това отношение следва да се отбележи, че съгласно първото от посочените в точка 24 от настоящото решение условия оправданите правни очаквания на длъжника се обхващат от предвидената в този член защита само ако „самите“ компетентни органи са дали повод за тези очаквания (вж. решения от 18 октомври 2007 г., Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, т. 31 и от 10 декември 2015 г., Veloserviss, C-427/14, EU:C:2015:803, т. 44).

28 Следователно единствено допуснатите грешки вследствие на конкретни действия на компетентните органи са основание да не се пристъпва към последващо събиране на мита (вж. решения от 18 октомври 2007 г., Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, т. 31 и от 15 декември 2011 г., Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, т. 54).

29 Съгласно практиката на Съда член 220, параграф 2, буква б), трета алинея от Митническия кодекс не може да се тълкува в смисъл, че издаването на погрешен сертификат за произход формуляр А от митническите органи на държавата на износ представлява грешка, допусната от „самите“ тези органи, когато сертификатите са изготвени въз основа на неточно представяне на фактите от страна на износителя, освен ако е очевидно, че посочените органи са знаели или е трябвало да знаят, че стоките не отговарят на необходимите условия за преференциално третиране (вж. в този смисъл решение от 8 ноември 2012 г., Lagura Vermögensverwaltung, C-438/11, EU:C:2012:703, т. 19).

30 В настоящия случай следва да се констатира, че макар съгласно акта за преюдициално запитване, и по-специално текста на първи въпрос, буква в), запитващата юрисдикция да счита, че митническите органи на държавата на износ са допуснали грешка при издаването на разглеждания в главното производство сертификат за произход, Съдът не може да определи точното естество на тази грешка, нито в каква степен компетентните органи на държавата на износ са били или е можело да бъдат въведени в заблуждение от неточната декларация на износителя.

31 Ето защо запитващата юрисдикция трябва са провери дали в главното производство неправилният сертификат за произход формуляр А е издаден вследствие на грешка на самите митнически органи на държавата на износ или като последица от представената от износителя декларация, чиято неточност не е била и не е можела да бъде установена от тези органи.

32 Ако се окаже, че нередностите, засягащи сертификата за произход формуляр A, са следствие от неправилни действия от страна на износителя и че компетентните органи на държавата на износ не са могли, нито са били длъжни да установят, че стоките не отговарят на необходимите условия за преференциално третиране, вносителят понася последиците, свързани с представянето при последваща проверка на търговски документ, оказал се неистински, така че в такъв случай този вносител не може да се противопостави на последващо събиране на мита (вж. в този смисъл решения от 14 май 1996 г., Faroe Seafood и др., C-153/94 и C-204/94, EU:C:1996:198, т. 92 и от 14 ноември 2002 г., Ilumitrónica, C-251/00, EU:C:2002:655, т. 43).

33 Ето защо, когато митническите органи на държавата на износ са допуснали грешка при издаването на сертификат за произход формуляр A и тази грешка се дължи на неточност на информацията, предоставена на тези органи от износителя, по-специално по отношение на действителния произход на разходите или относно стойността на съставните части на съответните стоки, вносителят не може да изтъкне оправдани правни очаквания на основание на тази разпоредба, за да се противопостави на последващо вземане под отчет на вносни мита, като твърди, че е бил добросъвестен, освен ако не е очевидно, че митническите органи на държавата на износ са знаели или е трябвало да знаят, че съответните стоки не отговарят на необходимите условия за преференциално третиране, което запитващата юрисдикция трябва да провери.

34 На второ място, трябва да се определи дали вносител може да изтъкне оправдани правни очаквания на основание на член 220, параграф 2, буква б) от Митническия кодекс, за да се противопостави на последващо вземане под отчет на вносни мита, като твърди, че е бил добросъвестен, макар да не е проверил обстоятелствата, въз основа на които митническите органи на държавата на износ са издали сертификат за произход формуляр A, като например сертификатите за съставните части на стоките или участието на износителя при производството на последните.

35 Този въпрос се отнася по-специално до вниманието, което трябва да прояви вносителят, за да се приеме за добросъвестен по смисъла на посочената разпоредба.

36 В това отношение следва най-напред да се припомни, че дори в настоящия случай да е налице грешка в резултат на действията на митническите органи на държавата на износ, съгласно цитираната в точка 24 от настоящото решение съдебна практика е необходимо още по-специално тази грешка да е от такова естество, че да не е било възможно да бъде открита от добросъвестен длъжник, въпреки професионалния му опит и вниманието, което трябва да прояви (вж. по-специално решение от 14 ноември 2002 г., Ilumitrónica, C-251/00, EU:C:2002:655, т. 38).

37 В това отношение Съдът е постановил, че когато самите икономически оператори се съмняват относно надлежното прилагане на разпоредба, чието неизпълнение може да доведе до възникване на митническо задължение, или относно определянето на произхода на стоките, те трябва да се осведомят и да потърсят всички възможни разяснения, за да проверят дали съмненията им са основателни (вж. в този смисъл по-специално решения от 14 май 1996 г., Faroe Seafood и др., C-153/94 и C-204/94, EU:C:1996:198, т. 100 и от 11 ноември 1999 г., Söhl & Söhlke, C-48/98, EU:C:1999:548, т. 58).

38 Съдът е постановил още, че икономическите оператори следва да приемат, в рамките на своите договорни отношения, необходимите мерки за предпазване от рисковете от последващо събиране на мита и че тази превенция може да се изразява във това длъжникът да получи от другия съдоговорител, при сключването на договора или след това, всички доказателства, които потвърждават, че стоките произхождат от държавата — бенефициер на системата на общи

тарифни преференции, включително документи, установяващи този произход (вж. в този смисъл решение от 8 ноември 2012 г., Lagura Vermögensverwaltung, C-438/11, EU:C:2012:703, т. 30 и 31).

39 От това обаче не следва общо задължение за вносителя да проверява систематично условията, при които митническите органи на държавата на износ издават сертификат за произход формуляр А, включително участието на износителя при производството на стоките. Такова задължение ще тежи върху вносителя само ако са налице явни основания за съмнения относно правилността на даден сертификат за произход. Ако в такъв случай вносителят обаче не предприеме всички възможни действия, за да се осведоми за условията на издаване на този сертификат, така че да провери основателността на посочените съмнения, ще трябва да се приеме, че допуснатата от митническите органи на държавата на износ грешка е можело или е трябвало да бъде установена от вносителя, поради което той не може да твърди, че е добросъвестен по смисъла на член 220, параграф 2, буква б) от Митническия кодекс.

40 Такова общо задължение в тежест на вносителя не следва и от член 220, параграф 2, буква б), четвърта алинея от Митническия кодекс, съгласно който длъжникът трябва да докаже, че „през периода на въпросните търговски операции е положил надлежни усилия, за да се увери, че са спазени всички условия за преференциално третиране“, за да може да твърди, че е добросъвестен.

41 На следващо място, трябва да се провери дали декларантът е предоставил на компетентните митнически органи всички необходими сведения, предвидени от правото на Съюза и националната правна уредба, като при необходимост митническите органи ги допълват и ги прилагат по отношение на поисканото митническо третиране за разглежданите стоки (вж. в този смисъл по-специално решения от 14 май 1996 г., Faroe Seafood и др., C-153/94 и C-204/94, EU:C:1996:198, т. 108 и от 18 октомври 2007 г., Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, т. 33).

42 Запитващата юрисдикция трябва да провери с оглед на всички конкретни обстоятелства по спора в главното производство дали в настоящия случай са изпълнени условията за прилагане на член 220, параграф 2, буква б) от Митническия кодекс, припомнени в точка 24 от настоящото решение и уточнени от Съда в рамките на последното, така че вносителят по главното производство да може да изтъкне оправдани правни очаквания на основание на член 220, параграф 2, буква б) от Митническия кодекс (вж. в този смисъл решение от 18 октомври 2007 г., Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, т. 34).

43 С оглед на гореизложените съображения на първия въпрос следва да се отговори, че член 220, параграф 2, буква б) от Митническия кодекс трябва да се тълкува в смисъл, че вносител може да изтъкне оправдани правни очаквания на основание на тази разпоредба, за да се противопостави на последващо вземане под отчет на вносни мита, като твърди, че е бил добросъвестен, само ако са изпълнени три кумулативни условия. На първо място, митата трябва да не са били събрани в резултат на грешка от страна на самите компетентни органи, по-нататък, грешката трябва да е от такова естество, че да не е било възможно да бъде открита от добросъвестен длъжник, и накрая, длъжникът трябва да е спазил всички разпоредби на действащата правна уредба по отношение на митническата си декларация. Не са налице оправдани правни очаквания по-специално когато въпреки явни основания за съмнения относно правилността на сертификат за произход формуляр А вносителят не предприеме всички възможни действия, за да се осведоми за условията на издаване на този сертификат, така че да провери основателността на посочените съмнения. Това обаче не означава, че върху вносителя тежи общо задължение да проверява систематично условията, при които митническите органи на държавата на износ издават сертификат за произход формуляр А. Запитващата юрисдикция трябва да провери с оглед на всички конкретни обстоятелства по спора в главното производство дали в настоящия случай са изпълнени посочените три условия.

По втория въпрос

44 С втория си въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали член 220, параграф 2, буква б) от Митническия кодекс трябва да се тълкува в смисъл, че в случай като разглеждания в главното производство информацията, която се съдържа в доклад на OLAF, е достатъчна, за да се приеме, че даден вносител няма основание да изтъкне оправдани правни очаквания на основание на тази разпоредба, за да се противопостави на последващо вземане под отчет на вносни мита, или компетентните митнически органи са длъжни да съберат още доказателства относно действията на износителя.

45 В това отношение следва да се припомни, че въпросът дали вносител може да се противопостави на последващо събиране на вносни мита на основание на член 220, параграф 2, буква б) от Митническия кодекс, следва да се преценява с оглед на посочените в точка 24 от настоящото решение три кумулативни условия, чийто обхват бе изяснен в рамките на отговора на първия въпрос, в зависимост от всички конкретни фактически обстоятелства на настоящия случай.

46 Що се отнася по-специално до действията на износителя, както следва от точки 27—32 от настоящото решение, вносител не може да изтъкне оправдани правни очаквания и на това основание да избегне последващо събиране на мита, ако издаването на погрешен сертификат за произход формуляр А от страна на митническите органи на държавата на износ се дължи на действията на износителя (вж. в този смисъл по-специално решение от 15 декември 2011 г., Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, т. 54).

47 Както личи от практиката на Съда във връзка с правилата за разпределяне на доказателствената тежест в тази област, по принцип митническите органи на държавата на внос, които възнамеряват да извършат последващо събиране на мита, трябва да докажат обстоятелството, че издаването на неправилен сертификат за произход формуляр А от страна на митническите органи на държавата на износ се дължи на неточно представяне на фактите от износителя. Когато обаче митническите органи на държавата на внос нямат възможност да докажат това обстоятелство, при необходимост, тежестта да докаже, че този сертификат е бил издаден на базата на вярно представяне на фактите от страна на износителя, тежи върху вносителя (вж. в този смисъл по-специално решения от 9 март 2006 г., Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2006:162, т. 39 и 46 и от 8 ноември 2012 г., Lagura Vermögensverwaltung, C-438/11, EU:C:2012:703, т. 41).

48 В това отношение доклад на OLAF може да бъде взет предвид, ако съдържа релевантни обстоятелства, позволяващи да се установи дали са изпълнени условията, при които вносител може да изтъкне оправдани правни очаквания на основание член 220, параграф 2, буква б) от Митническия кодекс.

49 Когато обаче такъв доклад съдържа само общо описание на съответното положение, което запитващата юрисдикция трябва да провери, съм по себе си той не е достатъчен, за да се установи дали тези условия са изпълнени изцяло, по-специално по отношение на релевантните действия на износителя.

50 С оглед на всички гореизложени съображения на втория въпрос следва да се отговори, че член 220, параграф 2, буква б) от Митническия кодекс трябва да се тълкува в смисъл, че в случай като разглеждания в главното производство от съдържащата се в доклад на OLAF информация може да се направи извод, че даден вносител няма основание да изтъкне оправдани правни очаквания на основание на тази разпоредба, за да се противопостави на последващо вземане под отчет на вносни мита. Когато обаче такъв доклад съдържа само общо описание на съответното положение, което запитващата юрисдикция трябва да провери, съм по себе си той не е достатъчен, за да се установи надлежно, че тези условия са изпълнени изцяло,

по-специално по отношение на релевантните действия на износителя. При такива обстоятелства по принцип митническите органи на държавата на внос трябва да докажат чрез допълнителни доказателства, че издаването на неправилен сертификат за произход формуляр А от страна на митническите органи на държавата на износ се дължи на неточно представяне на фактите от износителя. Когато обаче митническите органи на държавата на внос нямат възможност да докажат това обстоятелство, при необходимост, тежестта да докаже, че този сертификат е бил издаден на базата на вярно представяне на фактите от страна на износителя, тежи върху вносителя.

По съдебните разноски

51 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (шести състав) реши:

1) **Член 220, параграф 2, буква б) от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността, изменен с Регламент (ЕО) № 2700/2000 на Европейския парламент и на Съвета от 16 ноември 2000 г., трябва да се тълкува в смисъл, че вносител може да изтъкне оправдани правни очаквания на основание на тази разпоредба, за да се противопостави на последващо вземане под отчет на вносни мита, като твърди, че е бил добросъвестен, само ако са изпълнени три кумулативни условия. На първо място, митата трябва да не са били събрани в резултат на грешка от страна на самите компетентни органи, по-нататък, грешката трябва да е от такова естество, че да не е било възможно да бъде открита от добросъвестен длъжник, и накрая, длъжникът трябва да е спазил всички разпоредби на действащата правна уредба по отношение на митническата си декларация. Не са налице оправдани правни очаквания по-специално когато въпреки явни основания за съмнения относно правилността на сертификат за произход формуляр А вносителят не предприеме всички възможни действия, за да се осведоми за условията на издаване на този сертификат, така че да провери основателността на посочените съмнения. Това обаче не означава, че върху вносителя тежи общо задължение да проверява систематично условията, при които митническите органи на държавата на износ издават сертификат за произход формуляр А. Запитващата юрисдикция трябва да провери с оглед на всички конкретни обстоятелства по спора в главното производство дали в настоящия случай са изпълнени посочените три условия.**

2) **Член 220, параграф 2, буква б) от Регламент № 2913/92, изменен с Регламент (ЕО) № 2700/2000, трябва да се тълкува в смисъл, че в случай като разглеждания в главното производство от съдържащата се в доклад на OLAF информация може да се направи извод, че даден вносител няма основание да изтъкне оправдани правни очаквания на основание на тази разпоредба, за да се противопостави на последващо вземане под отчет на вносни мита. Когато обаче такъв доклад съдържа само общо описание на съответното положение, което запитващата юрисдикция трябва да провери, съм по себе си той не е достатъчен, за да се установи надлежно, че тези условия са изпълнени изцяло, по-специално по отношение на релевантните действия на износителя. При такива обстоятелства по принцип митническите органи на държавата на внос трябва да докажат чрез допълнителни доказателства, че издаването на неправилен сертификат за произход формуляр А от страна на митническите органи на държавата на износ се дължи на неточно представяне на фактите от износителя. Когато обаче митническите**

органи на държавата на внос нямат възможност да докажат това обстоятелство, при необходимост, тежестта да докаже, че този сертификат е бил издаден на базата на вярно представяне на фактите от страна на износителя, тежи върху вносителя.

Подписи